

ærede Medlem tager fejl med Hensyn til Renten, thi for det første skal altsaa den overflødige Luksus her baade forrentes og afdrages, og dernæst blev Aktierne vistnok i sin Tid udbudte til en Kurs af nogle og firs, hvis jeg ikke tager fejl, i alt Fald vist ikke over 90. Hvis det er Tilfældet, er der altsaa mindst 10 pCt. til Gründerprovision at afdrage og forrente, det er altsaa ikke saa lidt. Endelig er der afdraget betydeligt paa Kapitalen, og dernæst gives der vistnok meget høje Lønninger og Tantiémer til de Herrer, der styre denne Industri. Naar man regner alt det sammen, tror jeg ikke, man kan sige, at den Industri staa daarligt. Men det er særlig ikke det, vi ville tilsigte. Det, det kommer an paa, er, at støtte Jordbrugerne, som dyrke Roerne, og dette vilde kunne gøres, hvis de kunde overtage Fabrikkerne som Andelsfabrikker. Det vilde være naturligt, og saa kunde der være Tale om at komme dem til Hjælp fra Statens Side. Kun at føde Industrien kunne vi ikke være tjente med, saa længe det er klart, at enhver Beskyttelse af Industrien er en Tynge paa Jordbruget. Derimod kunde man nok gaa med til at sige: Toldbeskyttelsen opretholdes kun, for saa vidt Raffinaderierne kun købe deres Raasukker af danske Producenter. Det vilde jo være en overordentlig Gevinst, thi nu er det saaledes, at Fabrikkerne trykke Prisen for Roedyrkerne meget langt ned. Hvis nemlig Roedyrkerne ikke ville dyrke Roer, hvis de sluttede sig sammen og gjorde Strejke, hvad der jo vilde være det eneste fornuftige over for Fabrikkerne, gaa Fabrikkerne blot til Udlandet. Der var i Fjor Tilbud om Roer fra Sverige til Falster — det synes altsaa at kunne betale sig at dyrke Roer i Sverige og sende dem til Falster — men Tilbudet blev afslaaet. Men hvis Roedyrkerne ikke ville levere Roerne til den Pris, Fabrikkerne fastsætte, kunne disse altsaa tage deres Raastof fra Udlandet. Nej, lad os faa den Bestemmelse ind paa Toldloven, at den Beskyttelse, der nu have, beholde de, kun for saa vidt der er Tale om dansk Raasukker, men at al Beskyttelse falder bort for raffineret Sukker af indført Raastof. Det vilde være en Hjælp for Roedyrkerne, saa kunne de gøre Strejke, men nu staa de bestandig hemmede af Konkurrencen fra Udlandet.

Jeg synes nu for Resten, det er et meget uheldigt Øjeblik at forlange denne Toldfrihed, thi Sukkerforholdene ere jo ret tilfredsstillende paa Markedet. Tilstanden er ret god, saa længe Kuba ikke

producerer Sukker. Naar Oprøret er forbi, vil det blive meget værre, og det er saa meget mere uheldigt og mærkeligt, at man forlanger dette nu, som der netop i Aar er bygget en ny Fabrik. Naar det virkelig staaar saa trist og fortvivlet til, hvorfor da bygge flere Fabrikker? Jeg kan forsikre den ærede Ordfører, at hvis vi nu faa denne større Beskyttelse for Sukkerfabrikkerne, skulle de ikke ret længe være ene om Budet, vi sidde virkelig parate i Jylland til at tage fat paa Arbejdet, saa der vil ikke gaa et Aar, inden der kommer betydelig Overproduktion. For Øjeblikket producere de danske Fabrikker omtrent 80 pCt. af det Sukker, der forbruges, vi skulle nok hurtigt forsyne hele Markedet. Vi ere overbeviste om, at vi ret godt kunne staa os ved at lave Sukker, men vi ville anlægge Andelsfabrikker i saa Fald, og vi skulle nok faa dem. Der er en yderligere Grund for os til at gøre det, hvis det nu virkelig er Tilfældet, hvad det ærede Medlem for Nakskov udtalte, at Sukkerroedyrkingen giver saa hyggelige Interieurer. Det var helt smukt at høre denne Udmaling af Husmandshjemmene — formodentlig er der ogsaa andre Hjem deriblandt — det var den rene Hyggelighed. Naa, vi have det jo ikke saa ondt endda i andre Egne, der ser man ogsaa undertiden Husmandskoner, der lave Kaffe til Manden og tage det pæne Tøj paa, til han kommer hjem, men om det just er de Koner, som skulle gaa i Roemarkerne, der ere oplagte til at lave Hjemmet hyggeligt, vil jeg betvivle. Det er rart, hvis det er Tilfældet, og det giver saa meget større Opfordring for os andre til at kaste os over Sukkerroedyrking. Men en Ting kan jeg ikke lade være med at fremhæve, og det er, at naar alting er saa hyggeligt, behageligt og saa rigt og betaler sig saa godt, saa kan jeg ikke forstaa Klagerne, og saa kan jeg endnu mindre forstaa, hvad der ganske vist ikke er sagt her i Dag, men det er sagt andre Steder, at Befolkningen i Sukkerroegnene er saa underlig, at trods al den Hygge, der følger med, ville de ikke have noget med Sukkerroemarkerne at gøre, man kan ingen Arbejdere faa. Et af to, enten skaber Sukkerroedyrkingen en saadan Hygge og Tilfredshed for Arbejderbefolkningen, at det er en Velgerning for den, at der bliver dyrket Roer, eller ogsaa er det ikke Tilfældet. Man kan ikke paastaa paa den ene Side, at man ved Sukkerroedyrkingen skaber Tilfredshed for Arbejderbefolkningen og Velsignelse i Hjemmene, og paa den anden Side fast-